

Bauta over de falne

TV har i tre programmer latt oss få møte frontkjemperen Olav Lindvik (77) – i Holmgang og i Antennetimen. Utgangspunktet for begge programmene var Kjell Fjærtøfts nye bok om frontkjemper og partisaner. Lindvik mente at den straff han hadde fått for sitt landsforræderi, var meget urettferdig. Han fremholdt videre at han under krigen ikke visste noe om Hitler-Tysklands grusomheter.

I motsetning til Lindvik visste jeg som skolejente på 11 år adskillig om tyskernes barbari. For 50 år siden – i 1943 – samme år som den 27-årige offiseren Lindvik gikk inn i fiendens tjeneste, døde min far i Sachsenhausen etter over ett år med tortur og lidelse.

Norske frontkjemperer har fått finske myndigheter med på å reise en minnebauta over nordmenn som falt på østfronten. Lindvik ga sin sterke tilslutning til denne anledning til å hedre sine falne kamerater.

Vi kan vel alle ha behov for å minnes våre døde. For å minnes min far reiste jeg i september til den tyske konsentrasjonsleiren ved Oranienburg. Det ble en trist og vond tur.

Min far endte sitt liv i en av leirens utekommandoer, Falkensee, ved Berlin. Det var ikke så mye å se av leiren, som hadde ligget i et skogområde ved et lite vann (Falkensee). En rusten jernport dekket av meterhøyt gress markerte inngangen til leiren. Området bar preg av rot og oppløsning. Man så tydelige spor i terrenget etter bygninger. Ute i vannet lå det store sementblokker og rustent skrap. Innerst inne i skogen sto et falleferdig murhus uten dører og vinduer.

Tilbake på veien - etter en vandring på én times tid, oppdaget jeg et lite, rødt skilt som varslet at området ikke var ryddet for miner. Ved varselskiltet sto den lille minnesteinen med påskriften **GEDENKSTÄTTE**

AUSSENLAGER
KZ-SACHSENHAUSEN

Det var minnebautaen over de falne i Falkensee.

KIRSTEN VAAS, Oslo